

Un risc no tant sols justificat sinó imprescindible

CONCULCACIONS (136)

Darrer escrit sobre el tema de les (134) i (135)

Hi ha una dita ingènua catalana que diu qui no s'arrisca no pisca. Piscar vol dir pellucar, o prendre a miques en petites quantitats. (segons IEC) El primer concepte és indiscutible, ens cal arriscar amb fortalesa. El segon, referint-se a piscar ens ha resultat i continuarà essent totalment negatiu. A miquetes està comprovat que els catalans no aconseguirem res, res de res. Ni peixos al cove, ni accions que de tant assenyades i algunes de totalment errònies (bilingüisme) s'han confirmat com a estèrils i completament mancades de coratge i eficiència a més d'abusives i ultratjants pels de sempre.

Ho hem comprovat massa durament davant els espanyols i francesos. Ells han partit d'un altre dita castellana "poner toda la carne al asador". Així han actuat, sense cap concessió i sense cap mirament, que no siguin els seus interessos imperialistes i de submissió. I així ens ha anat i continua avançant.

Com a exemples, observem la devaluació constant de la nostra llengua el català. A dins a casa nostra! La imposició de càrrecs dirigits al nostre país de gent convençudament espanyola i de catalans, amb una entregada labor col·laboracionista, no a Catalunya sinó a Espanya i suposadament a França, que ha produït resultats completament nefastos per Catalunya.

Què demostra aquesta observació del panorama existent? Doncs que ells han aplicat decididament, a més de despòticament, tots els elements per a esquarterar, destruir i anul·lar el nostre país. Nosaltres els catalans, hem fet el més gran ridícul, sense fer ús dels nostres potencials, sense recórrer als nostres recursos més emblemàtics i permetent que els enemics imposessin la seva voluntat i els seus objectius.

Ha arribat l'hora doncs, que reconvertim la nostra dita en, qui no s'arrisca no obté cap guany o és el perdedor i aplicar-ho amb la mateixa rotunditat i convenciment que ens cal per a una darrera victòria sobre els enemics.

En el darrers trenta anys aquesta victòria ha pujat de preu. El sacrifici que ens cal per a compensar la situació, és de molta més envergadura i radicalitat. Si no prenem una decisió plena de convenciment nacional i fidel fins a les darreres conseqüències, la nostra partida està propera a amenaçar un desastre. No és pot viure de il·lusions, ens és necessari observar atentament la **realitat**, que ens diu que gràcies a les indecisions de tots els nostres polítics, a partir de la mort del dictador, el nostre país va enrere amb una acceleració escandalosa. El futur s'ennegreix com abans d'una tempesta que aporta destrosses arreu.

Cal redreçar urgentment aquesta inèrcia tan negativa i remuntar tot el terreny perdut. Senzillament és l'hora dels catalans, la última oportunitat diria, d'esdevenir lliures. Negar aquest miratge pot portar símptomes de cloenda final, per les restes de Catalunya.

S'estan portant a terme moltes activitats de reconstrucció de diverses parcel·les del país. Molt bé, importantíssim, però ens manquen dues estratègies clares i rotundament definitòries, que són: primer l'**enfrentament** directe i obert amb Espanya i França i segon la **divulgació**, com a mínim a nivell europeu del

genocidi que els ocupants han descarregat sobre Catalunya i que continuen cultivant-lo amb unes eines més subtils però invariablement eficaces.

Si no esventem al món el nostre cas i prenem unes decisions inflexibles, dirigides a trencar la línia de flotació dels nostres enemics, el nostre vaixell corre el risc d'acabar enfonsat a l'oceà dels ignorats per sempre més.

Som molts els catalans que pensem així, no n'hi ha dubte. Possiblement milers de potencials lluitadors comparteixen aquestes opinions sobre el nostre país i el seu futur. És doncs un problema de decisió i de perdre la por, d'incorporar la frase ingènua dels infants quan diuen, no passarà res. Espanyols i francesos, maltractaran severament als que ens decidim a tirar endavant el projecte d' impulsar el retorn de la llibertat al nostre país. Però la victòria és nostra. I és aquest triomf el que ho justifica tot. És obrir una nova pàgina de la nostra estroncada història, des de fa 300 anys.

No podem continuar abandonats a la sort d'uns esdeveniments, totalment contraris, intensament actius i a sobre dissolts a la banyera de la falsa democràcia.

Qui s'apunta a donar la volta a aquest esdevenidor, i convertir el nostre futur en un futur català, responsable del nostre país i rebutjar situacions tan negatives i plenes de decepció i desengany?

Sols ens cal perdre por a la por! El demás poden ser excuses possiblement, en força ocasions!

Claudi Romeu, 21 de juny del 08

Nota: s'admeten els suggeriments que vulgueu fer, es contemplaran i es contestaran. Gràcies.